

стояніе-то нейно я одолжаваше; и уви! говоряше, “ гдѣ ще намѣря такива пріятелки “ какви-то оныя кон-то азъ оставихъ? Ето мя “ сега повече отъ хиляда верста далечъ отъ “ тѣхъ! Какво ще стана кога-то азъ въ Петер- “ бургъ ще стигна, кога-то ще приближа цар- “ скій-атъ дворець, азъ коя-то сега трепери “ да ся представя тукъ предъ една злосчастна “ гостинница? „ Тѣи размышленія съ такава една сила на умъ-атъ ѝ ся представиха, щото, за первый пътъ, глубоко едно уныніе я обла- да и я направи горки слезы да рони.

Воспоминаніе-то своего отца, кого-то она оставила бѣше всуетно я исполни съ жалобы и ужась. Но тосъ часъ на себе си дойде, хвана слабостъ-та си да укорява, и нейна-та камъ-то Бога недовѣрность; падна тогази и хранителю своему Ангелу моляшеся да я про- сти: “ Онъ, несомнѣнно бѣше, говоряше она кога-то спомянуваше тойзи случай на животъ- атъ си, кой-то ми вдыхна мысль-та въ церква- та да влѣзна за да попрося отъ Бога дерзно- веніе-то кое-то азъ бѣхъ загубила.

Вовстинну она скоро скоро въ церква-та влѣзна помощъ за да попроси. На тойзи